

Az evangélium ezt megelőzően arról beszél, hogy figyelmesen hallgassuk az Urat – aki ezt teszi, az választotta a jó részt (10,42); és arról, hogy mi is beszéljünk az Úrhoz: „taníts minket imádkozni – kérjétek és adatik nektek” (11,1.9).

Most egy néma ember van előttünk. Testi értelemben néma, de ezt nála egy démon okozza – Jézus kiűzi. De létezik az Isten felé való némaság is: amikor nem tudok imádkozni, nincs erőm vagy nincs hitem hozzá. Ilyenkor én sem hallom, hogy Ő szólna hozzám.

A nem hívő, Istennel kapcsolatban nem lévő ember folyamatosan így él. Nem ismeri az utat Istenhez; nem hiszi, hogy Ő meghallgatja, törődik vele, szól hozzá. Ebből nem is akar kijönni. Megelégszik azzal, hogy vallásos „a maga módján”, és imádkozik magában (magához), mint a farizeus (18,11). Ez az állapot az, amikor az ember, mint az „erős fegyveres” vagyona, „békességben” (biztonságban) van.

A „néma ördögöt” Krisztus űzi ki. Csak Ő képes rá. A néma nem tud kérni, de Krisztus meg akarja szabadítani azt, aki rab. Ő az, aki „erősebb az erős fegyveresnél”, legyőzi őt, és elveszi a zsákmányát: elvesz tőle minket. A kereszten legyőzte az ördögöt, és akik elfogadták tőle a szabadulást, azoknak parancsolja, hogy hirdessék másoknak is – és „íme, Ő velünk van minden napon”, ezért amikor minket hallgatnak, Őt hallgatják, és amikor mi beszélünk arról, hogy Ő a Szabadító, és valaki hisz nekünk, akkor Neki hisz, és megszabadul.

Az, hogy Jézus a némátérés nélkül megszabadítja, nem jelenti azt, hogy ne állítana döntés elé. A sokaság is dönt. Először csodálkoznak: hogy lehet ez, „ki ez”, aki ezt is meg tudja tenni. Némelyek megadják a maguk választát: elutasítják, leördögözik. De ez a válasz nemcsak képtelenség, hanem végzetes is. „Az ő fiaik” is kiűzték démonokat, de ismerniük kellett ennek a korlátait is: az akkori tanítás/gyakorlat az volt, hogy a démont fel kellett szólítani, hogy mondja meg a nevét. A néma démon nem mondhatta meg, ezért néma ördögöt azelőtt senki nem tudott kiűzni. Ezért ezt messiási jelnek tartották. Jézus megteszi, ezzel bizonyítja, hogy Őbenne „kétség nélkül érkezett hozzátok az Isten országa” – az egyetlen olyan ország (királyság, hatalom), amely képes legyőzni „az erős fegyverest”, e világ fejedelmét. Azok, akik látták ezt a csodát, nem tehettek volna mást, mint hogy elismerik, hogy Jézus a Krisztus, a Szabadító, aki elhozza Isten uralmát. Mégis Jézus ellen döntenek, és ezzel a maguk szabadulását, üdvösségét teszik tönkre. Jézus ezt világossá teszi a számukra is (Mt 12,31–32).

„Aki velem nincs, ellenem van”: Isten Országa harcol az ördög hatalma ellen – a mi lelkünkért. Ezért senki nem maradhat semleges. Ha egyszer Krisztuséi lettünk, az ördög vissza akar szerezni. Azt akarja, hogy újra ő befolyásoljon minket. Azzal kezdi, hogy elfeledtetni velem a hálát. Elfeledtetni azt, hogy fontos a folyamatos kapcsolat Jézussal, hogy Önélküle semmit sem cselekedhetek. „Megszabadultál, most már semmi bajod nem lehet” – mondja. Visszaszoktat a régi bűnökre, amiket elhagytam. Jézus viszont ezt mondja: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.”

Van szabadulás, amíg meghallom Jézust, ahogy megszólít, és hiszek neki. De ha egy hívő tudatosan bűnben él, elveszti a „hallását”, elveszti a hitét, és nem lesz szabad.

Hogyan kerülhetem el ezt? A „kisöpört, felékesített” házban Jézus Krisztus legyen az Úr! Csak Ő tud megőrizni a „betörőktől”, az ördögtől és a démonoktól. Ő legyen az Uram: neki engedelmeskedjek. Hallgathatom Őt, mert a jó részt választottam, és azóta is Őt akarom egyre jobban megismerni. Mert felismertem, hogy Ő a jó, és amire tanít, az nekem javamra van. Szólhatok hozzá és az Atyához – mert Ő maga biztat erre. „Kérjétek, keressetek” – mondja, és

megtanít, hogy mit. Megmondja, mit kell tennem – és megadja hozzá az erőt. Tőlem azt várja, hogy elfogadjam ezt, és elinduljak.

„Még boldogabbak, akik hallgatják Isten beszédét és megtartják” – nem elég csak elismerni, hogy Jézus Krisztus milyen nagy: hogy az igazságot mondja, hogy megszabadít. Hallgatni és megtartani az Ő szavát, mert az Isten szava, hagyni, akarni, könyörögni azért, hogy beépüljön az életembe: ez adja az igazi boldogságot. Ekkor lesz békességem, bizonyosságom akármilyen támadások, szenvedések között is, hogy jó helyen vagyok és jó úton járok, és Ő velem van, megőriz, megerősít és használ az Ő országa építésében.

Lk 11,35–36

„Vigyázz tehát, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne legyen! Ha tehát az egész tested világos, és nincsen benne egyetlen sötét rész sem, akkor olyan világos lesz az egész, mint amikor a lámpás megvilágít téged a fényével.”